

Пастушенко Л. А.

ФІЛОСОФСЬКА СПАДЩИНА КИЇВСЬКОЇ ДУХОВНОЇ АКАДЕМІЇ В ІНТЕРПРЕТАЦІЇ ПЕТРА КУДРЯВЦЕВА

На основі здійсненого аналізу історико-філософських нарисів П. Кудрявцева, присвячених філософській спадщині Київської духовної академії, у статті увиразнено роль П. Кудрявцева як одного з перших дослідників київської духовно-академічної філософії XIX - початку XX ст.

Сучасні вітчизняні дослідники, відтворюючи біографічні факти і змальовуючи особистісні портрети представників київської духовно-академічної філософії XIX - початку XX ст, зокрема, Петра Авсенева, Маркеліна Олесницького, Петра Ліницького, часто посилаються на нариси П. Кудрявцева, присвячені цим мислителям [1]. Таке апелювання не є випадковим - адже саме П. Кудрявцев (1868-1940), останній професор філософії у дореволюційній Київській духовній академії, не лише завершує потужну київську духовно-академічну філософську та історико-філософську традицію, акумулюючи та переосмислюючи надбання своїх попередників, а й стає одним із перших істориків київської духовно-академічної філософії [2, 101]. Переконливим свідченням цьому є низка його спеціальних історико-філософських розвідок, головний предмет інтересу яких - становлення та розвиток київської духовно-академічної філософії.

Звернення П. Кудрявцева до цієї тематики пояснювалося його переконанням у тому, що вихованцями та професорами Київської духовної академії залишено багатющу філософську спадщину, яка вимагає належної оцінки з точки зору її місця та значення у загальному розвитку філософії на східнослов'янських теренах. Це переконання Кудрявцев намагався прищепити своїм студентам, долучаючи їх до вивчення київської духовно-академічної традиції філософування (зокрема, до аналізу творчості Івана Скворцова, Памфіла Юркевича, Петра Ліницького, Ореста Новицького тощо). Варто відзначити, що старання П. Кудрявцева не минулися марно. Про це свідчить, принаймні, той факт, що кандидатська робота студента Олександра Ходзицького «Проф. П. Д. Юркевич як релігійний мислитель», написана 1910 р. за темою, запропонованою П. Кудрявцевим [3, 40], а згодом надрукована у журналі «Вера и разум» та видана як окрема праця [4], стала першою спробою

систематичного та цілісного аналізу творчості П. Юркевича на східнослов'янських теренах [2, 100-101]. Досягнутими результатами О. Ходзицький мав би завдячувати настановам, прищепленим його керівником, - Петром Кудрявцевим. Як свідчать архівні документи [5, 212], у 1918 р. під керівництвом П. Кудрявцева було виконано кандидатську роботу студента КДА Ф. Федорова «Пітомець Київської духовної академії Орест Маркович Новицький як філософ і професор філософії».

Можна припустити, що звернення П. Кудрявцева до філософської минувшини аіма матер було зумовлено, передусім, загальною атмосферою, що панувала в Київській духовній академії на зламі XIX - початку XX ст. Як згадував у своїх спогадах В. Рибинський, увагу тогочасних професорів було спрямовано на славетне минуле академії: «у Київській академії постійно, та «благочасно і передчасно» твердили про її 300-літнє існування» [6, 24] (ця ювілейна дата приходилася на 1915 р.). За цієї доби, власне, і починається рефлексія діячів Київської духовної академії з приводу власної історії. Зусиллями вихованців та професорів КДА, зокрема, Олександра Лебедева, Льва Мацеевича, Федора Титова та ін. опубліковано низку матеріалів з історії Київської духовної академії, збережено для прийдешніх поколінь багатющу рукописну спадщину представників київської духовно-академічної філософії.

На хвилі означеної панівної тенденції серед наукових сил Київської академії є зрозумілими ті реформаторські процеси, що відбувалися у 1905-1918 рр. з ініціативи прогресивного кола професури КДА (на чолі якого стояв П. Кудрявцев). Спрямовуючи свої зусилля на реформування духовно-академічної освіти, «ліва» професура постійно апелювала до «славетного багатовічного минулого» Київської академії, закликаючи до продовження історично сформо-

ваних у її стінах науково-освітніх та культурних традицій [7].

У цій атмосфері інтенсифікації спільних зусиль щодо вивчення історії Київської академії зароджується й інтерес П. Кудрявцева до вивчення її досвіду і здобутків у розбудові філософських наук, прагнення осмислити роль київських духовно-академічних мислителів у становленні вітчизняної філософської традиції.

Передусім у своїх історико-філософських студіях П. Кудрявцев наголошує на величезній заслугі духовно-академічної філософії у боротьбі з релятивістським напрямом XIX - початку XX ст.: «у російському суспільстві релятивізм зустрів енергійну відсіч в особі видатних представників духовно-академічної науки, до повної міри не оціненої й досі, позаяк наше суспільство не звикло прислухатися до їх голосу» [8, 23]. До таких «непочутих» російською інтелектуальною спільнотою, захопленою матеріалістично-релятивістськими ідеями, голосів професор відносить, зокрема «переконливий голос» Памфіла Юркевича на захист метафізики, що залишився для його сучасників «голосом волаючого в пустелі» [8, 23]. Сприяти тому, аби голоси київських духовно-академічних філософів були, зрештою, почутими, зберегти для прийдешніх поколінь пам'ять про їх духовний спадок та заповіти-таким убачає П. Кудрявцев своє завдання як історика філософії.

Цінність його здобутку полягає у першій спробі охарактеризувати філософські портрети чільних представників київської духовно-академічної філософії, яким присвячено окремі нариси. Специфічність деяких з них полягає в тому, що вони покликані виконати функцію некрологів, вміщених у «Трудах Київської Духовної Академії». Однак уважне ознайомлення із цими працями дає змогу побачити, що перед нами не звичайні некрологи, а повноцінні наукові розвідки, у яких висвітлено не лише життєвий і творчий шлях низки київських духовно-академічних мислителів, а й здійснено першу спробу фахового осмислення їхнього філософського та педагогічного доробку. Ця обставина змушує зупинитися на цих «некрологах» детальніше.

У нarisі «Професор Дмитрій Васильович Поспехов» (1899) [9] П. Кудрявцев відтворює віхи життя, наукової та викладацької діяльності, а також здійснює аналіз спадщини одного з найавторитетніших професорів Київської духовної академії, видатного психолога, філософа, богослова, перекладача Д. Поспехова (1821-1899). Слід зазначити, що сучасні українські дослідники історії київської духовно-академічної філософії

здебільшого обминають увагою творчість Д. Поспехова через незначну кількість залишених ним друкованих праць. У зв'язку з цим варто б прислухатися до міркувань П. Кудрявцева: оскільки «наукова продуктивність обдарованого професора увиразнювалася головним чином у складанні лекцій за своєю спеціальністю» [9, 802], потрібно насамперед звернутися до його лекцій з психології, прочитаних студентам Київської академії (ці лекції, до речі, ще й досі зберігаються в Інституті рукопису НБУВ). Саме ґрунтуючись на лекціях Д. Поспехова, дослідник реконструює основні засади його системи психології, чим показує значущість внеску Д. Поспехова у розбудову вітчизняної психологічної науки.

У 1905 р. завершив свій земний шлях відомий філософ і богослов Маркелін Олесницький, професор кафедри морального богослов'я і педагогіки, згодом професор кафедри психології Київської духовної академії. П. Кудрявцев присвячує його пам'яті нарис «Професор Маркелін Олексійович Олесницький» (1905) [10], у якому зображує трагедію духовно-академічного вченого, що непоправно позначилася на його особистому житті та науково-літературній діяльності. Змальовуючи його нелегку долю, П. Кудрявцев прагне у своєму некролозі відтворити правдивий образ М. Олесницького, спростовуючи надумані та безпідставні звинувачення в «єретицтві». Задля цього він намагається надати адекватну фахову оцінку науковому доробку М. Олесницького. У зв'язку з цим Кудрявцев порушує проблему синтезу в київській духовно-академічній філософії та богослов'ї православного віровчення (святоотчої традиції) та західноєвропейської філософії. На його думку, під час оцінки впливу західноєвропейських філософів та богословів на формування засадничих положень християнської етики М. Олесницького потрібно насамперед з'ясувати питання змісту і значення цього впливу [10, 691]. Як стверджує Кудрявцев, Олесницький належав до тих одинаків, професійних філософів, які брали на себе сміливість реформування християнської етики (моральнісного богослов'я), конституювання етики як науки. Зважаючи на незадовільний стан розробки християнської етики в Росії, М. Олесницький спирався на досвід західних мислителів, зусиллями яких етика набула наукового оформлення. Однак його звернення до західноєвропейських мислителів не мало характеру сліпого наслідування чи копіювання, а мало характер творчого переосмислення їхніх здобутків на ґрунті православного віровчення.

Наступний нарис П. Кудрявцева присвячено пам'яті одного з найяскравіших представників

київської духовно-академічної філософії - Петра Ліницького (1839-1906), видатного вітчизняного філософа, історика філософії, богослова, професора кафедри історії філософії (1869-1887) та логіки і метафізики (1887-1906) [11].

З'ясовуючи засадничі положення філософії П. Ліницького, П. Кудрявцев доводить, що формування поглядів київського духовно-академічного мислителя здійснювалося на підставі критичного аналізу дотримання емпіричного принципу в філософії та обґрунтування основних принципів філософії раціоналізму. У своєму нарисі П. Кудрявцев також докладно аналізує одне зі стрижневих питань філософії та богослов'я П. Ліницького - питання взаємовідношення між вірою та розумом, філософією та богослов'ям.

Під час викладання у Київській духовній академії П. Кудрявцев написав ще один некролог «Пам'яті М. М. Пузанова» (1909) [12], присвячений філософу і богослову Миколі Пузанову, вихованцю та доценту Київської академії, який після смерті професора П. Ліницького у 1905-1909 рр. очолював кафедру логіки та метафізики.

Важливо зазначити, що вивчення філософської спадщини вихованців та професорів Київської духовної академії не припиняється і в поживтневий період творчості П. Кудрявцева, більше того, воно стає одним із пріоритетних напрямів його наукової діяльності у ВУАН. Так, у 1919 р. він виконує спеціальне доручення ВУАН - здійснює підбірку матеріалів з історії української філософії XVIII-XIX ст. Результати цього дослідження підсумовані у «Замітці про вивчення філософського руху на Україні», що залишилася у рукописному вигляді [13]. Розглядаючи історію викладання філософії у вищій школі, а також філософську спадщину вітчизняних мислителів, Кудрявцев окреслює перспективу майбутніх досліджень у цій галузі. Він вказує на необхідність вивчення та публікації зібрань Церковно-Археологічного музею при Київській духовній академії, які містять невидані рукописи Г. Сковороди, записи І. Скворцова, П. Авсенєва, П. Юркевича тощо, і, крім того, звертає увагу на необхідність публікації матеріалів, що зберігаються у приватних зібраннях, зокрема видання повного варіанту автобіографічних записок Ореста Новицького. Першочерговим завданням для науковців, на думку П. Кудрявцева, є укладання переліку українських філософів, принаймні, бібліографії їхніх друкованих та рукописних праць, а також бібліографії, що виявляє стан наукової дослідженості їхньої спадщини, не кажучи вже про необхідність висвітлення їхнього творчого доробку. Окрім систематизації спадщини україн-

ських філософів, паралельним напрямом дослідження, на його думку, має стати розроблення на рівні монографій загальних питань з історії філософської культури на Україні. Як вважає дослідник, особливо це стосується вивчення малодослідженої київської філософії (вочевидь ідеться передусім про академічну її традицію). Як вважає дослідник, особливої уваги заслуговують питання історії зв'язків київської філософії із західноєвропейською, зокрема, вплив шеллінгіанства на київських мислителів. Не можна обминути увагою й постановки професором філософії питання, що й досі зберігає особливу актуальність, - це питання встановлення критерію, що визначає коло тих філософів та вчень, які мають бути включеними до вивчення історії української філософії [14, 20]. За П. Кудрявцевим, таким критерієм повинно бути не лише українське походження, а й зв'язок мислителів із українською територією. Більше того, він вважає за необхідне осмислення питання про зв'язок між характером філософської культури на Україні та українською народністю [13, 3].

Зазначимо, що деякі з цих завдань, поставлених перед майбутніми дослідниками, здійснювалися самим Кудрявцевим. Зокрема, 1927 р. ним видано матеріали про життя видатного київського мислителя Ореста Новицького, вихованця та викладача КДА, першого професора філософії Університету Св. Володимира («До історії освіти на Україні. Два невидані уривки з автобіографічної записки Ор. М. Новицького») [15]. Особливої уваги заслуговують передмова і коментарі до цього видання, що висвітлюють стан наукової дослідженості життя і творчості О. Новицького. Продовженням цієї теми стала розвідка «Ще два слова про Ор. М. Новицького» [16], у якій П. Кудрявцев окреслює віхи викладацької та наукової діяльності О. Новицького, наголошуючи на його головній праці «Поступовий розвиток філософських вчень у зв'язку з розвитком язичницьких вірувань», яку поціновує як досить «розумну, путящу, змістовну книжку» [16, 230].

Працюючи у комісії ВУАН у справі вивчення історії Києва, П. Кудрявцев звертається до вивчення освітніх традицій Київської духовної академії. Зокрема, в історичній розвідці «Освітні мандрівки вихованців Київської академії за кордон» (1930), П. Кудрявцев, опрацьовуючи численні матеріали з історії Києво-Могилянської академії XVII-XVIII ст., зосереджується на її орієнтації на західні освітні зразки та, зокрема, такій характерній особливості тогочасного академічного життя, як вирушення вихованців Ака-

демії до західноєвропейських університетів з метою завершення своєї освіти та поглиблення наукових знань і навичок.

Прагнення київських студентів до західноєвропейської освіти та його підтримка академічним начальством свідчать, на думку П. Кудрявцева, про те, що Києво-Могилянська академія «була тією установою, що виявляла, підтримувала і зміцнювала наукові, як на ті часи західницькі, тенденції на Україні» [17, 194]. Розглядаючи освітні мандрівки вихованців Академії у широкому історико-культурному контексті, Кудрявцев доходить висновку, що пошана вихованців Київської академії до науки та їх спрямування до Західної Європи, як «джерела наукового знання та наукових методів» [17, 194], уособлює характерну рису української культури взагалі. Як зазначає дослідник, на відміну від Росії «Україна не знала гіпертрофії підозрілого ставлення до джерел і засобів знання, що походила з іномовних та іновірних країн» [17, 194]. Тому на ґрунті української культури не могло виникнути ідеологій на кшталт російського слов'янофільства - з його підозрою до західноєвропейської культури та ствердженням національного месіанізму.

Дослідження спадщини вихованців та викладачів Київської духовної академії, а також осіб, дотичних до академічного життя, було основним напрямом наукової діяльності П. Кудрявцева у Постійній Комісії ВУАН для укладання Біографічного словника діячів України. Зокрема, для цього словника професор філософії написав біографічний нарис, присвячений Антонію Амфітеатрову [18], вихованцю КДА, який з 1841 р. був інспектором, з 1845 по 1848 рр. - ректором Київської духовної семінарії, згодом - ректором Київської духовної академії (1851-1858 рр.), а з 1858 р. - вікарієм Київської єпархії. Цінність цього нарису в тому, що П. Кудрявцев відтворює маловідомі сторінки з історії Київської духовної академії, а також загальну атмосферу внутрішнього академічного життя, що панувала в часи інспекторства та ректорства Антонія. Не менш цікавим для дослідників історії Київської академії є й нарис про Федора Амфітеатрова [19] (1779-1841), відомого київського митрополита Філарета (1837-1857). Змальовуючи образ митрополита як ревнителя православних традицій, П. Кудрявцев увиразнює всю «тернистість» шляху вивчення філософії на вітчизняних теренах.

Окрему словникову статтю під назвою «Амфітеатров Яков Кузьмич. Біографічний нарис» [20] П. Кудрявцев присвячує ще одному представникові роду Амфітеатрових - племіннику митропо-

лита Філарета Якову Амфітеатрову (1802-1848), вихованцю та професору кафедри гомілетики Київської духовної академії.

До Біографічного словника П. Кудрявцев написав також статтю про Андрія Артемоновича (1828-1887) [21], викладача Волинської духовної семінарії, непересічного лінгвіста, знавця двадцяти шести мов, переважно східних. Увага, приділена цій маловідомій постаті в історії вітчизняної культури, зумовлена, мабуть, тим, що А. Артемонович був учителем і наставником видатного орієнталіста, професора Київської духовної академії Якіма Олесницького. Життя і творчість останнього також становила предмет наукового зацікавлення П. Кудрявцева під час його діяльності у ВУАН. Про це свідчить той факт, що ним було зібрано програми лекцій Я. Олесницького з біблейської археології, а також низку документів, дотичних до його професорської та наукової діяльності [22].

Для істориків філософії особливий інтерес становить стаття Кудрявцева «Авсенев Петро Семенович (Феофан). Біографія і діяльність» (1930) [23], присвячена творчості відомого київського духовно-академічного професора, філософа, богослова, психолога Петра Авсенева (1810-1852), одного з найвидатніших викладачів Київської духовної академії та Університету св. Володимира. Намагаючись визначити значення творчого здобутку П. Авсенева, він поціновує його психологічне вчення як одне із визначних явищ, що творчо синтезує новітні досягнення тогочасної науки та філософії. П. Авсенев значно розширив межі уможливної психології як науки, внаслідок введення до її складу натурфілософських елементів.

Стаття П. Кудрявцева стала першим ґрунтовним історико-філософським дослідженням спадщини П. Авсенева на східнослов'янських теренах, її актуальність та наукова значущість не втрачена і в наш час, зважаючи не лише на цілковиту відсутність спеціальних фахових досліджень, присвячених видатному київському духовно-академічному філософу, а й ту обставину, що рукописи, якими переважно представлена спадщина П. Авсенева, й досі не опубліковані. Цінність розвідки визначається також спробою пояснення стрижневих ідей психології П. Авсенева, що мала уможливити характер через його метафізику (на жаль, сучасні дослідники [24] висвітлюють лише психологічні погляди П. Авсенева, не пов'язуючи їх з ідеями його метафізичного вчення).

Аналізуючи розвідки П. Кудрявцева, присвячені історії кивської духовно-академічної філо-

софії, можна підсумувати таке: вивчення спадщини київських духовно-академічних мислителів і на основі цього - осмислення освітніх та наукових традицій Київської духовної академії, закладених ще за часів існування Києво-Могилянської академії, було однією з наскрізних тем історико-філософської творчості П. Кудрявцева. Виокремлюючи характерні риси київського духовно-академічного філософування, П. Кудряв-

цев з'ясував, що формування поглядів київських духовно-академічних мислителів відбувалося через їх орієнтацію на західні зразки філософування, втім мало характер не сліпого наслідування, а творчого переосмислення, на ґрунті християнського світогляду. Зазначимо, що з цим висновком, зробленим Петром Кудрявцевим на початку минулого століття, згодні і сучасні дослідники.

1. Див.: *Мозгова Н. Г.* Київська духовна академія, 1819–1920: Філософський спадок.-К.: Книга, 2004.- С 126, 130, 221; *Нападиста В. Г.* Історія етики в Україні. Друга половина XIX - початок XX ст.- К.: Либідь, 2004.- С. 22, 86, 89; *Кондратьєва І. В.* Релігійно-моральні пошуки мислителів Київської духовної академії: Дис. ... канд. філос. наук.- К., 1998.- С. 21-22 тощо.
2. Див.: *Ткачук М. Я.* Київська академічна філософія XIX- початку XX ст.: методологічні проблеми дослідження.- К.: ЗАТ «Вінол», 2000.
3. Див.: Извлечение из журналов Совета Киевской духовной академии за 1909-1910 уч. год.- К.: Тип. «Петр Барский», 1910.
4. Див.: *Ходзицкий А.* Проф. философии Памфил Данилович Юркевич (1826 - 1874). Очерк жизни, литературной деятельности и богословско-философского мировоззрения // *Вера и разум.*- 1914.- Кн. 18.- 20, 22, 24 (окреме вид.- Х., 1915).
5. Журнали засідань Совета Киевской духовной академии. 1918 г.- ЦДІАК.- Ф. 711.- Оп. 3.- Од. зб. 3977.
6. *Рыбинский В. П.* К истории Киевской духовной Академии. Курс 1887-1891 гг. Рукопись [20 г. XX ст.]- Институт рукопису НБУВ.- Ф. 33,- № 973.
7. *Рыбинский Вл.* Из академической жизни // *Труды Киевской Духовной Академии.*- 1906.- № 1.- С. 170-193.
8. *Кудрявцев П.* Очерки современного эмпиризма.- К., 1907.
9. Див.: *Кудрявцев П. П.* Профессор Дмитрий Васильевич Поспехов // *Вера и Церковь.*- 1899.- Кн. 10.- С.786-812.
10. Див.: *Кудрявцев П.* Профессор Маркелин Алексеевич Олесницкий // *Труды Киевской Духовной Академии.*- 1905,- Т. I,- № 4.- С. 675-704.
11. Див.: *Кудрявцев П.* Профессор Петр Иванович Линицкий // *Труды Киевской Духовной Академии.*- 1906.- № 6,-С. 737-771.
12. Див.: *Кудрявцев П.* Памяти Н. Н. Пузанова // *Труды Киевской Духовной Академии.*- 1909.-Т. III.- №. 10.- С. 334-339.
13. Див.: *Кудрявцев П.* Заметка об изучении философского движения на Украине. 20-30 г. XX в.- Институт рукопису НБУВ.- [Архів АН України].- Ф. X,- № 3469.- 3 арк.
14. Див.: *Горський В. С, Кислюк К. В.* Історія української філософії: Підручник,-К.: Либідь, 2004.
15. Див.: *Кудрявцев П. П., проф.* До історії освіти на Україні. Два невидані уривки з автобіографічної записки Ор. М. Новицького // *Записки історико-філологічного відділу ВУАН.*- Кн. 13-14.- К., 1927,- С 174-184.
16. *Кудрявцев П.* Ще дві слови про Ор. М. Новицького // *Записки історико-філологічного відділу ВУАН.*- Кн. 25.-К., 1929,-С 229 -232.
17. *Кудрявцев П. П.* Освітні мандрівки вихованців Київської академії за кордон у XVIII ст. // *Київські збірники історії й археології, побуту й мистецтва.*- 36. 1.- К., 1930.
18. Див.: *Кудрявцев П.* Амфітеатров Антоний. Біографічний нарис. 11 листопада 1929 р.- Інститут рукопису НБУВ.- [Архів АН України].- Ф. X. № 5345.- 14 арк. Перевид.: Петро Кудрявцев: з рукописної спадщини / Упорядкування *Л. А. Пастушенко П* Наукові записки НаУКМА.-Т. 35. Київська Академія,- К.: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2004.- С. 89-95.
19. Див.: *Кудрявцев П.* Амфітеатров Федор Егорович. Біографіческие заметки. Ориг.- Інститут рукопису НБУВ.- [Архів АН України].- Ф. X.- № 5346.- 5 арк.
20. Див.: *Кудрявцев П.* Амфітеатров Яков Козьмич /1802-1848 гг./ Біографіческий очерк. Ориг.- Інститут рукопису НБУВ.- [Архів АН України].- Ф. X.- №5347.- 10 арк.
21. Див.: *Кудрявцев П. П.* Артемонович Андрей Федорович /1828-1887 гг./ Біографіческий очерк. Ориг.- Ф. X.- № 5348.- 2 арк.
22. Див.: *Олесницкий Аким Алексеевич.* Планы курса библейской археологии. Приложение: фото модели // Шика - реконструкция храмов Соломона и Ирода, печитный план Иерусалима, эскизы еврейских надписей.- Институт рукопису НБУВ,- Ф. 160.-№ 1806. [без сторінок]; *Кудрявцев Петр Павлович.* Перечень бумаг проф. КДА по кафедре еврейского языка и библейской археологии (1867-1899 гг) А. А. Олесницкого.- Институт рукопису НБУВ.- Ф. 160,- № 1791.-2 арк.
23. Див.: *Кудрявцев П.* Авсенеv Петр Семенович /Феофан/ /Биография и деятельность/ Ориг.- Институт рукопису НБУВ,- [Архів АН України]. Ф. X.- № 5344.- 29 арк.
24. Див. зокрема: *Мозгова Н. Г.* Київська духовна академія, 1819-1920: Філософський спадок.- Цит. вид.- С 125-142.

L. Pastushenko

PHILOSOPHICAL HERITAGE OF KYLV THEOLOGICAL ACADEMY
IN INTERPRETATION OF PETER KUDRIAVTSEV

On the base of analysis of Peter Kudriavtsev's historical-philosophical essays in the article it is articulated the role of Peter Kudriavtsev as one of the first researchers of Kyiv's theological-academical philosophy of the 19 - the beginning of 20 th cent.